

Sygn. akt II K 221/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 sierpnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Rafał Nalepa

Protokolant: Joanna Kotala

przy udziale Prokuratora: xxx

po rozpoznaniu w dniu 18 sierpnia 2017 roku na rozprawie sprawy

Z. G. (1)

s. F. i G. z domu K.

ur. (...) w P. (...)

oskarżonego o to, że:

w dniu 10 marca 2017 r. około godz. 20:25 na ul. (...) w P. (...)prowadził po drodze publicznej pojazd mechaniczny - samochód osobowy marki M. nr rej. (...) w ruchu lądowym będąc w stanie nietrzeźwości prowadzącym o godz. 20:42 do stężenia na poziomie 1,19 mg/l o godz. 20:44 do stężenia na poziomie 1,26 mg/l alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu czym umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. o czyn z art. 178a § 1 kk

orzeka:

1. oskarżonego Z. G. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 1 kk i za to na podstawie art. 178a § 1 kk wymierza mu karę grzywny w liczbie 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;
2. na podstawie art. 42§2 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 (trzech) lat;
3. na podstawie art. 63§1 i 5 kk na poczet orzeczonej kary grzywny zalicza oskarżonemu okres zatrzymania od dnia 10 marca 2017 roku godz. 20:30 do dnia 11 marca 2017 roku godz. 14:50 przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny;
4. na podstawie art. 63§4 kk na poczet orzeczonego w pkt 2 wyroku środka karnego zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 23 maja 2017 roku;
5. na podstawie art. 43a§2 kk orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 (pięciu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;
6. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 (siedemdziesięciu) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania oraz wymierza mu opłatę w kwocie 100 (stu) złotych.

UZASADNIENIE

W dniu 10 marca 2017 roku w P. (...) około godziny 20:20 M. G. (1) jechała samochodem ul. (...) w kierunku ul. (...) wraz z D. Ś. (1). Przed nimi jechał pojazd marki M. o nr rej (...). Kierujący M. nie potrafił utrzymać kierunku jazdy na wprost i bez powodu wjeżdżał na przeciwny pas. Zatrzymał się na skrzyżowaniu ul. (...) z Kostromską. Nie ruszył, mimo kilkukrotnej zmiany świateł. M. G. kilkukrotnie używała klaksonu, ale bez rezultatu. Podeszła do M., aby sprawdzić co się stało. Za kierownicą siedział mężczyzna, który spał. M. G. obudziła go. Kierujący M. otworzył szybę w drzwiach i wówczas M. G. poczuła od niego woń alkoholu. Wróciła do swojego samochodu i telefonicznie powiadomiła o tym Policję. Kierujący M. gwałtownie ruszył wjeżdżając na skrzyżowanie na czerwonym świetle i skręcił w prawo. Wjechał w zatoczkę autobusową, zaczął cofać i uderzył w znak drogowy. Po chwili na miejsce przyjechali funkcjonariusze KMP w P. (...) którzy ustalili, że kierowcą pojazdu M. jest oskarżony Z. G. (1), który następnie został poddany badaniom stanu trzeźwości urządzeniem kontrolno – pomiarowym. Pierwsze badanie, przeprowadzone za pomocą urządzenia typu Alcometr o godz. 20:42 wykazało u oskarżonego 1,19 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Kolejna próba wykonana o godz. 20:44 wykazała stężenie 1,26 mg/ l alkoholu w wydychanym powietrzu. Oskarżony został zatrzymany.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego Z. G. – k.13-14, 17-18, 76v, zeznania świadka D. Ś. (1) – k. 5-7, 76v, notatka urzędowa – k. 1; protokół użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu – k. 3, protokół zatrzymania – k. 2)

Z. G. (1) ukończył 53 lata. Rozwiedziony, pozostaje w konkubinacie. Na utrzymaniu ma małoletnią córkę w wieku 6 lat. Zatrudniony w Poczcie Polskiej jako kierowca z wynagrodzeniem w wysokości 2300 złotych. Bez majątku. Nie był wcześniej karany za przestępstwo. Wyrokiem z 9 czerwca 2017 r. Sąd Rejonowy w P. (...) w sprawie II W 315/17 ukarał oskarżonego za winnego wykroczenia z art. 92 § 1 kw i art. 97 kw polegającego na wjeździe na skrzyżowanie na czerwonym świetle i uderzeniu w znak drogowy D-15 popełnione w dniu 10 marca 2017 r. na karę grzywny.

(dowód: informacje podane przez oskarżonego do protokołu -k. 76v,13 karta karna - k 4, sprzeciw – k. 50, akta sprawy II W 315/17)

Z. G. (1) w toku dochodzenia przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu . W trakcie postępowania sądowego oskarżony również przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Złożył wniosek o wyłączenie z zakazu pojazdów kategorii „C”, co umożliwiłoby mu utrzymanie pracy zarobkowej na stanowisku kierowcy. (k.13-14, 17-18, 76v).

Sąd pozytywnie ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy. Nie budzi on wątpliwości ani co do faktu kierowania przez oskarżonego samochodem na drodze publicznej pod wpływem alkoholu, ani też co do wysokości stężenia alkoholu w jego organizmie. Zasadniczym dowodem sprawstwa oskarżonego jest przede wszystkim niekwestionowany przez strony w toku postępowania protokół użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego, którym zbadano oskarżonego bezpośrednio po zatrzymaniu. Wyjaśnienia oskarżonego przyznającego się do winy potwierdzają spożywanie przez niego alkoholu przed zatrzymaniem go, korespondując z wynikami użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu. Oskarżony nie zgłaszał uwag ani zastrzeżeń co do sposobu, ani wyniku badania, nie żądał też ponownych badań ani pobrania krwi.

Fakt prowadzenia przez oskarżonego pojazdu mechanicznego po drodze publicznej w krytycznym dniu potwierdza również treść zeznań świadka D. Ś. będącej naocznym obserwatorem techniki i sposobu jazdy oskarżonego przed zatrzymaniem charakterystycznego dla kierujących pod znacznym wpływem alkoholu oraz notatki urzędowej sporządzonej przez funkcjonariuszy Policji, którzy przeprowadzili rutynową kontrolę ruchu drogowego z udziałem oskarżonego. Sąd uznał zatem za nie budzące wątpliwości, iż taki, a nie inny wynik tych badań spowodowany był spożywaniem przez oskarżonego alkoholu zanim został zatrzymany. Zarówno wyjaśnienia oskarżonego, jak i pozostały ujawniony materiał dowodowy Sąd uznał więc za wiarygodny.

Art. 178 a § 1 kk przewiduje min., iż podlega karze grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym.

Definicję stanu nietrzeźwości zawiera art. 115 § 16 kk przyjmujący, iż zachodzi on, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

Oskarżony niewątpliwie spożywał przed rozpoczęciem jazdy alkohol i w związku z tym znajdował się w stanie nietrzeźwości. Swoim zachowaniem zrealizował więc znamiona zarzucanego mu czynu stanowiącego przestępstwo z art. 178a § 1 kk.

Przy wyborze rodzaju i rozmiaru kary, jak również przy orzekaniu o rozmiarze środka karnego Sąd baczyl, by były one adekwatne do okoliczności sprawy, zwłaszcza do stopnia naruszenia przez oskarżonego zasady trzeźwości uczestników ruchu drogowego. Przy wymiarze kary na niekorzyść oskarżonego przyjęto bardzo wysoki stopień intoksykacji alkoholowej jego organizmu, który przekroczył niemalże pięciokrotnie ustawowy próg 0,25 mg/l, który decyduje o zakwalifikowaniu czynu sprawcy prowadzącego pojazd po spożyciu alkoholu, jako zabronionego przez Kodeks Karny, a nie Kodeks Wykroczeń. Oskarżony poruszał się w niebezpieczny sposób na ruchliwej ulicy w terenie zabudowanym, zignorował wskazania sygnalizacji świetlnej a na koniec najechał na znak drogowy, co było konsekwencją znacznej intoksykacji alkoholowej jego organizmu. Spożywając tak znaczną ilość alkoholu oskarżony, jako osoba normalna psychicznie i doświadczona życiowo mógł i powinien przewidzieć jako będzie to niosło konsekwencje dla jego zdolności do kierowania pojazdem, zwłaszcza, że pracował jako taksówkarz a obecnie w charakterze kierowcy.

Na korzyść oskarżonego Sąd poczytał fakt, iż przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz uprzednią niekaralność, która po zestawieniu z wiekiem wskazuje, iż przedmiotowy czyn stanowił jedynie epizod w dotychczasowym nienagannym życiu oskarżonego.

Mając powyższe okoliczności na względzie Sąd zdecydował o wymierzeniu oskarżonemu kary grzywny.

Ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny Sąd kierował się wskazaniem z art. 33 § 3 kk, biorąc pod uwagę osiągnięte przez oskarżonego zarobki oraz jego obciążenia kredytowe i na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

W przypadku skazania za przestępstwo z art. 178 a § 1 k sąd obowiązany jest w oparciu o treść art. 42 § 2 kk orzec zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju. Rozważając kwestię rozmiaru i zakresu zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych Sąd wziął pod uwagę, że pijani kierowcy są poważnym zagrożeniem na drogach. Postępowanie z tą kategorią nieodpowiedzialnych kierowców winna zatem cechować odpowiednia surowość, a najważniejszym narzędziem w ręku Sądu jest w tej mierze środek karny, o jakim mowa w art. 42 § 2 kk. Przy wymiarze powyższego środka karnego Sąd wziął pod uwagę stopień nietrzeźwości oskarżonego przekraczający aż czterokrotnie ustawowy próg 0,25 mg/l od którego „zaczyna się” odpowiedzialność za czyn z art. 178a § 1 kk. Dalszą okolicznością obciążającą jest to, że oskarżony prowadził pojazd narażając innych uczestników na niebezpieczeństwo i to niebezpieczeństwo zmaterializowało się finalnie najechaniem na element infrastruktury drogowej. Zachowanie oskarżonego, będącego zawodowym kierowcą było skrajnie nieodpowiedzialne i nic go nie tłumaczy. W takim układzie okoliczności faktycznych nie do zaakceptowania była prośba oskarżonego o umożliwienie mu kierowania pojazdami kategorii „C” z przyczyn humanitarnych, życiowych, które nie są przecież głównym wyznacznikiem surowości zakazu prowadzenia pojazdów.

Po pierwsze trudno uzasadnić pozbawienie oskarżonego prawa do kierowania pojazdami kategorii mniej niebezpiecznej (kategorii „B” do 3,5 tony) przy jednoczesnym daniu mu możliwości kierowania pojazdami bardziej potencjalnie niebezpiecznymi (kategorii „C”). Skoro stoimy na stanowisku, że oskarżony jako kierujący wysoce nieodpowiedzialny nie powinien jeździć już pojazdami osobowymi to tym bardziej nie powinien, jeździć pojazdami bardziej niebezpiecznymi.

Poza tym skoro celem zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych jest wyeliminowanie z ruchu kierujących, którzy stworzyli niebezpieczeństwo dla innych łamiąc podstawowe zasady bezpieczeństwa w ruchu (w tym zasadę trzeźwości) cel ten nie zostałby osiągnięty, gdyby pozwolić oskarżonemu na kierowanie kategorią pojazdów i to takich,

które stwarzają duże niebezpieczeństwo w ruchu w rękach niezdyscyplinowanych kierujących a do takich zalicza się oskarżony.

Podstawy do pozbawienia prawa do kierowania wszelkimi pojazdami mechanicznymi istnieją już wobec kierujących, którzy nieznacznie przekroczyli próg 0,5 promilla/ 0,25 mg/l pokonując niewielki odcinek np. na parkingu pod blokiem, więc tym bardziej wobec oskarżonego, który poruszał się na ruchliwej drodze, ignorował sygnalizację świetlną a jazdę zakończył „na znaku drogowym” znajdując się w stanie upojenia alkoholowego.

Sąd zdaje sobie sprawę, iż orzeczone przez sąd zakaz doprowadzi do utraty możliwości wykonywania pracy związanej z kierowaniem pojazdami, jednakże okoliczność ta ma nie ma charakteru priorytetowego przy określaniu zakresu zakazu a jest nią waga naruszonych reguł ostrożności i stopień naruszenia oraz okoliczności związane z kierowaniem pojazdem (sposób jazdy) a te nie mogą w żadnym wypadku przemawiać na korzyść oskarżonego a wręcz go pograżają. Poza tym wsiadając za kierownicę oskarżony, jako osoba poczytalna, miał świadomość jakie może mieć dla niego konsekwencje złamanie zasady trzeźwości a mimo to podjął świadomą decyzję, że będzie prowadził pojazd pod wpływem alkoholu, więc teraz musi ponieść tego konsekwencje.

Dlatego też wymierzono oskarżonemu środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat. Co prawda jest to minimalny wymiar tego środka, jednak w ocenie Sądu z uwagi na to, że powoduje on wyeliminowanie oskarżonego z ruchu, zgodnie z wolą ustawodawcy na okres aż 3 lat rodząc dodatkowo konieczność ponownego ubiegania się o uzyskanie uprawnień do kierowania pojazdami, jest on wystarczający do wdrożenia sprawcy, aby przestrzegał zasady trzeźwości, kształtując jednocześnie potrzeby w zakresie świadomości prawnej społeczeństwa.

Na podstawie art. art. 63 § 1 i 5 kk zaliczono oskarżonemu okres zatrzymania na poczet kary grzywny a na podstawie 63 § 4 kk orzeczono o zaliczeniu oskarżonemu czasu zatrzymania prawa jazdy na poczet środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Na podstawie art. 43a § 2 kk orzeczono wobec oskarżonego świadczenia pieniężne, obligatoryjna w przypadku sprawców czynów z art. 178 a § 1 kk w minimalnej wysokości 5.000 złotych.

Sąd w oparciu o art. 627 obciążył oskarżonego kosztami postępowania w sprawie. Na wydatki w sprawie złożyły się:

- ryczałt za doręczenia w kwocie po 20 złotych za postępowanie przygotowawcze i sądowe ustalony w oparciu o treść § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz.U.03.108.1026);
- opłata za wydanie z Krajowego Rejestru Karnego danych o karalności w kwocie 30 złotych ustalona na podstawie § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 sierpnia 2003 r. w sprawie określenia wysokości opłaty za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego (Dz.U.03.151.1468),
- opłata w wysokości 100 złotych, którą wymierzono na podstawie art 2 ust. 1 pkt 2 i art.3 ust.2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 roku , Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).